

O lásce, přátelství, šikaně i rakovině

Ve svých třiceti už toho stihla poměrně dost. Slávu poznala už ve 14 letech, když jako členka dívčího hudebního tria Black Milk (spolu s Helenou Zeťovou a Terezou Černochovou) objížděla republiku a její plakáty zdobily možná tisíce dětských pokojíčků. Ne vždy byl ale svět zalitý sluncem. Se svým otcem i matkou prožívala zpěvačka TEREZA KERNDLOVÁ (30) jednu z nejhorších nemocí - rakovinu. A ve škole poznala i šikanu a pocit otkoukánka.

S René Mayerem tvoří pár už více než třináct let. Před čtyřmi lety se vzali, a to dokonce dvakrát. První veselka proběhla v Las Vegas jen za přítomnosti svědků, druhá na statku jejího otce Ladi Kerndla v Žernovníku.

■ **Po šesti letech znovu točíte písničky. Proč jste s novinkou *Přibliž mě blíže*, což je singl z nově připravovaného alba, čekala tak dlouho?**

Mám pocit, že člověk nemůže dělat hudbu pořád. Občas se musí věnovat i jiným věcem, než je kariéra, a od muziky si potřebuje trochu oddechnout, aby měl sílu po čase přijít s něčím novým a smysluplným.

■ **Čemu jste se tedy věnovala?**

Hodně důležitý je pro mě osobní život, takže jsem mu dala přednost. Před čtyřmi lety jsem se vdala (za dlouholetého přítele René Mayera, pozn. red.), s manželem jsme hodně cestovali a trávili čas s rodinou a přáteli, na které jsme předtím zase tolik času neměli. Neznamená to ale, že jsem se hudbě nevěnovala vůbec. Hostovala jsem na albech jiných umělců. S Richardem Müllerem jsem nazpívala duet. Také jsem spolupracovala se slovenskými Mafia Corner nebo El Ninem, vystupovala jsem po republice a pracovala na připravovaném albu. Takže jsem hudbu úplně nepustila, jen jsem nevydala nic nového.

■ **Před oněmi šesti lety jste měla docela silnou fanouškovskou základnu, nemusíte ji teď kvůli pauze budovat od začátku?**

Vlastně musím a je to aspekt, který jsem si předtím vůbec neuvědomila. Fanoušci, kteří tehdy poslouchali singl *Schoď z nebe* (vyšel v roce 2011 a na YouTu-

be má přes 25 milionů zhlédnutí, pozn. red.), jsou dnes o šest let starší, takže je těžší po těch letech znovu upoutat jejich pozornost. Natož pak oslovit úplně nové publikum. Pro některé teenagery můžu být v podstatě neznámý člověk, protože éru Black Milk, což už je šestnáct let stará historie, vůbec nezažili, nebyli ještě na světě. Opravdu mám proto pocit, jako bych začínala od nuly. S o to větší pokorou ke všemu přistupuji, nový start beru jako výzvu.

„Manželství beru jako spojenectví.“

■ **Váš manžel je zároveň vaším textařem a manažerem. Nemáte občas „ponorku“, když jste pořád spolu?**

Ne. A každý, kdo nás zná trochu líp, vám to potvrdí. Nikdy jsme ani neprošli žádnou krizí. Manželství, nebo obecně partnerství, vnímám především jako spojenectví. I proto nejsem zastánce toho, aby se manželství zachovávala za každou cenu. Náš život je příliš krátký na to, abychom ho prožili s někým, s kým nám to nefunguje... My s Rendou jsme ale na sebe měli opravdu obrovské štěstí. Jsme spolu téměř 24 hodin denně. Ne proto, že bychom na sebe žárlili nebo

se chtěli kontrolovat, ale protože chceme. Spolu je nám nejlíp. Nevím, proč bych měla trávit čas s někým, u koho je dost vysoká pravděpodobnost, že mě zklame, opustí, nebo si najde jiné přátele, což se u takových těch „přátelských“ partiček dost děje, když mám člověka, s nímž mi je dobře, a vím, že mě v jakékoliv situaci podrží.

■ **Text k novému singlu vám napsal manžel, a ačkoliv tvrdíte, že jste nikdy žádnou krizi neměli, je text právě o ní.**

Renda dokáže psát asi o čemkoliv. Je o šestnáct let starší, a tak si logicky prošel více vztahy. Dokonce i manželstvím

S kapelou Black Milk (na archivním snímku zleva Helena Zeťová, Tereza Kerndlová, Tereza Černochová) začínala už ve čtrnácti. Po čtyřech letech a dvou vydaných albech se ale uskupení rozpadlo.

(z toho má syna Patrika, pozn. red.), tudíž podobné zkušenosti má. Já se do nich musím jako interpret vcítit. Je to asi jako u herce, který má hrát vraha a přitom nikdy nikoho nezabil (úsměv). Taký se jen snaží pochopit jeho myšlení.

„Vždycky jsem ve škole byla ta divná.“

■ **S manželem už jste pár třináct let. Nemáte strach, že si jednou postesknete, že vám něco uteklo, když jste nežila s nikým jiným?**

Nějaké muže před Rendou jsem samozřejmě poznala. Ale tuhle otázku, kterou mi mimochodem pokládají především ženy, upřímně moc nechápu. Přece když vím, že je mi s tím člověkem dobře, že se nehádáme a nerozcházíme v důležitých věcech typu „jeden chce dítě, druhý ne“, tak je úplně zbytečné přemýšlet nad tím, jestli by mi s někým bylo líp. Nebylo. Vidám kolem sebe páry, které si procházejí šílenými krizemi a vždycky, když se něco takového děje, jsem šťastná, že se nás to netýká. A myslím, že jsem natolik chytrá, aby mě ani nenapadlo udělat nějakou blbost, kvůli které bych pak přišla o to, co mám. Protože když už člověk najde to, co jsme našli my dva, musí to opatrovat a být vděčný.

■ **Máte v tomhle ohledu vzor ve svých rodičích, kteří jsou spolu více jak třicet let?**

Nějaký vliv to určitě má, ale nejsem typ, že bych si řekla, že když se naši nerozvedli, budu to mít taky tak a ve vztahu bych

zůstala i za předpokladu, kdybych v něm šťastná nebyla. Ale jistě podobnosti v jejich a našem vztahu jsou. I naši mezi sebou mají velký věkový rozdíl. Dvanáct let. A to podle mě hraje také důležitou roli.

■ **Myslíte, že je to pak lepší?**

Ano (směje se). My, ženy, fyzicky rychleji stárneme a muži pak časem tíhnou k někomu mladšímu. Ví, že to může znít povrchně, ale mám pocit, že jakmile děti trochu odrostou, hledají si muži milinky mezi mladšími ročníky. Ale třeba je to jen můj dojem (úsměv).

■ **Co ale psychická vyzrállost? Když jste se s René poznala, bylo vám teprve sedmnáct...**

A nevěděla jsem, která bije, byla jsem rozlitaná, nejistá a neznalá nějakých hranic. Ty mi nastavil až on. Ve stylu „jestli spolu budeme, pak takhle, a jestli na to nechceš přistoupit, pak spolu prostě nebudeme“. Dal mi jasně najevo, že mě miluje, a že jestli miluju i já jeho, tak si musím uvědomit, že jsme jenom my dva a nic další-

Jezevčíka Žolíka si pořídil její otec Ladě Kerndl v době, kdy onemocněl rakovinou krku. Pes a tehdy osmiletá Tereza jej prý přinutili se zákeřnou nemocí bojovat.

ho neexistuje. V tomhle ohledu mě hodně ovlivnil a po jeho boku jsem opravdu vyzrála. Stejně tak mě ale ovlivnili i rodiče, kteří mě drželi zkrátka. Nedávali mi tolik volnosti jako jiní rodiče ostatním dětem.

■ **Jak moc zkrátka vás rodiče drželi? Vždyť jste už ve čtrnácti letech jezdila po klubech s Black Milk.**

To ano, ale naši mě dovezli na místo určení a po koncertě mě zase hned vyzvedli. Já se pak musela učit do školy, jezdila jsem na kroužky a na své vrstevníky jsem neměla čas.

■ **A to je dobře?**

Myslím, že ano. Alespoň jsem neměla čas na blbosti.

■ **Jinak byste blbosti dělala?**

Nevím, to nedokážu říct. Jasně je to, že jsem měla takový dril a zodpovědnost, že jsem neměla prostor to vyzkoušet.

■ **A nebylo vám to jako dítěti líto?**

Dělala jsem to, co mě baví, ale jasně, asi mi trochu bylo líto, že si nemůžu najít přátele. A na základce jsem si kvůli tomu prošla i šikanou.

■ Opravdu? Krásné holčičky přece většínou patří k těm oblíbeným.

To si nemyslím. Vždycky jsem byla „ta divná“. Chovala jsem se totiž jinak než oni. Nikam jsem s nimi nechodila. Terčem posměchu jsem byla třeba i v době, kdy onemocněl táta.

■ To se vám děti opravdu smály, že váš otec onemocněl rakovinou?

Děti jsou hloupé. Ošklivě na mě pokřikovaly, že táta chcípne. Takové hnusné věci, které člověk, natož pak osmileté dítě, těžce nese. Už takhle to bylo těžké, byla jsem malá a nevěděla, co se bude dít dál. V podstatě jsem si nikde žádné kamarády nenašla. Proto jsem možná tak skeptická vůči přátelství obecně.

■ To jste neměla ani jednu kamarádku nebo kamaráda?

Zase abych byla spravedlivá, mám ze základy dvě kamarádky dodnes. Byly ale jediné, které se ke mně chovaly vždycky upřímně. Jinak jsem se téměř vždy spálila. Jak na základce, tak na střední.

■ Takže v přátelství nevěříte?

To říct taky nemůžu. Mám jednu nejlepší kamarádku, moji tanečnici Alenku, která mi šla i za svědkyni, a to je člověk, kterému můžu říct všechno. Ví o mně spoustu věcí, stejně já o ní, a tady věřím v to, že se jedná o skutečné přátelství. Rozhodně ale nevěřím, že může mít někdo desítky nebo dokonce stovky přátel. Ale aby to nevypadlo, že mám pouze Alenku – i já mám kolem sebe víc lidí, vídám se s nimi, jsou mi blízcí a považují je za přátele, ale není jich ani de-

set. Ti ostatní, které mám ráda, považují jen za kamarády nebo známé. Už jsem se prostě tolikrát spálila, že jsem radši opatrná.

■ Když vás tehdy děti napadaly kvůli nemoci vašeho otce – svěřila jste se s tím doma?

Zpočátku jsem doma nic neřešila. Přišlo mi, že by to bylo jen vnášení další negativní energie do prostor, kde už toho bylo beztak dost. Později jsem se ale svěřila

„Děti na mě pokřikovaly, že táta chcípne.“

mámě. Neptala jsem se jí ale, proč to ty děti dělají, to jsem chápala, ale jestli mají pravdu a táta opravdu umře. Maminka mě tehdy uklidňovala, že se nic takového nestane. A tak jsem se snažila poznámky dětí vytěsňovat a nebrat si je.

■ Šlo to?

Bylo to těžké, ale já už taková jsem. Jsem klidný, mírný člověk, který se snaží nevytvářet konflikty, a když už na nějaké dojde, tak nebojuje. Já prostě raději odcháším. A když už to trvá dlouho, pak bouchnu a učiním nějaké rozhodnutí a to je pak definitivní.

■ Jak jste v těch osmi letech otcovu nemoc vlastně vnímala?

Pamatuju si, jak hrozivě vypadal. Na návštěvy v nemocnici, na to prostředí a na ticho doma. Na tu atmosféru a náladu,

▲ S mámou. S rakovinou (prsu) musela bojovat i zpěvaččina maminka Milada.

kteřá tam panovala. Taková divná tma. Tohle se asi vytěsňovat nedá. Vzpomínám si ale na jeden moment, který do celé té situace vnesl světlo. Táta si moc přál psa a říkal, že je to jeho poslední přání, protože se nevědělo, jestli přežije... (má slzy v očích). Bydleli jsme v takovém starém domě, kde byly nízké stropy a malá okna, v nichž byly mříže. A jednoho dne se táta vrátil domů, to mu bylo zrovna nějak líp, prostrčil tou mřížkou ruku a ve dlani měl štěně černého jezevčíka, kterého mi podal do pokoje. Jmenoval se Žolík a je zvláštní, jak byl ten pes celý život klidný a spjatý s tátou. Jako kdyby nasál tu energii v domě. Nikdo tam nekřičel, nebyla tam žádná hysterie, ale spíš klid a smíření. A ten pes to nějak vycítil a byl takový až do smrti. Myslím, že tátovi pomohl bojovat.

■ Vy ne?

Já taky. Maminka mi později vyprávěla, jak to v jednu chvíli táta vzdával. Byl v nemocnici, přestal jíst a už ani nechtěl, abychom za ním s mámou chodily. Ona mu ale řekla: „Vždyť máš Terezku, kterou miluješ. A ona tě potřebuje!“ A tehdy mu to prý nějak docvaklo a začal do sebe soukat rohlík se salkem. Takže jsem byla opravdu ten motor, který ho donutil bojovat.

TEREZA KERNDLOVÁ (30)

Zpěvačka, dcera Ladi Kerndla (72). Začínala v roce 2001 v dívčím triu Black Milk, kde zpívala s Terezou Černochovou (dcera známého zpěváka Karla Černocho) a Helenou Zeťovou (nevlastní dcera zpěváka Leška Semelky). Kapela vydala desky *Modrej dým* (2002) a *Sedmkrát* (2003). V roce 2002 získaly Českého slavíka v kategorii Objev roku. Na jaře roku 2005 se kapela rozpadla.

Tehdy také odstartovala sólovou dráhu a v následujícím roce vydala debutovou desku *Orchidej*. Následovala alba *Have Some Fun* (2007), *Retro* (2008) a *Schody z nebe* (2011).

Během své sólové dráhy posbírala tři ceny hudební televize Óčko v hlavních kategoriích Zpěvačka roku a také cenu MTV Videoklip roku 2012 za klip k singlu *Tepe srdce má*. Jejím nejvíce sledovaným videem na kanále YouTube je videoklip *Schody z nebe* (přes 25 milionů zhlédnutí).

Nyní se hlásí o slovo novým singlem *Přibliž mě blíže*, k němuž má i videoklip, který natáčela v Portugalsku, a je první vlastnou z nového alba, jež by mělo vyjít na jaře příštího roku.

Je vdaná, bezdětná, s manželem Reném Mayerem žije v Praze.

■ O deset let později onemocněla rakovinou i vaše maminka. V čem jste prožívala její nemoc jinak?

To byla úplně jiná situace. Už jsem byla dospělá a všechno jsem si plně uvědomovala. Neustále jsem si opakovala „proč?!“. Proč si tím šíleným strachem, že přijdu o jednoho z rodičů, musím projít znovu? Navíc to bylo v době, kdy jsem jela turné s Black Milk a nemohla s mámou být, když chodila na ty chemoterapie. To bylo asi nejtěžší. Bylo mi to strašně líto, ale máma to chápala a já se s ní snažila být co nejvíc, jak jen to šlo.

■ **Pamatujete si, kdy jste se o ni bála nejvíc?** Úplně na začátku. Byla jsem u toho, když si našla bulku v prsu. Jely jsme spolu z kon-

certu, ona řídila a sahala si na prso, že tam asi něco má. A tenhle úplně první strach, kdy jsme vůbec netušili, co to vlastně je, byl asi nejhorší.

■ Na rakovinu zemřel i váš dědeček, otec vašeho táty...

Ona je ta rakovina s naším rodem spojená daleko víc. Jasně že se bojím. Kdysi jsem byla i na nějakých genetických testech, abych zjistila, jakou mám pravděpo-

„Mám pocit, že rakovina nikoho z nás nemine.“

dobnost, že ji také dostanu... Ono je to ale stejně jedno. Mám pocit, že té nemoci je teď tolik, že stejně nikoho z nás nemine. Ale chci se celoživotně víc hlídat, abych ji případně odhalila včas.

■ Jaký máte vztah se svým nevlastním bratrem?

Já ani nevím, jak ten náš vztah popsat. Máme se rádi. To každopádně. Ale bohužel se nevidáme. Každý si žijeme svůj život. Víc jsme se vidali, když si ho táta brával na víkendy, ale já tehdy byla dítě a on teenager, takže se naše světy moc nepotkávaly. Pak šel studovat, udělal práva, oženil se

a má děti. Bydlí na Moravě, já v Praze. Naposledy jsme se viděli na tátových sedmdesátinách, takže jsou to dva roky. A před tím na mé svatbě, která proběhla už před čtyřmi lety. Naši tam jezdí, takže s nimi se vidá, ale já ne. Což neznamená, že by mi nechyběl, byla bych ráda, kdybychom se viděli na delší dobu a mohli si o sobě říct věci, které nevíme. Vždyť já ani třeba netuším, jakou má rád barvu (*smích*).

■ A nechyběl vám jako malé nějaký sourozenec?

To si neuvědomuju. Spíš mi to docházelo až později. Třeba v den svatby jsem si říkala, že by bylo pěkné, kdybych měla ségru, která by to se mnou sdílela, a mohla bych jí hodit tu kytku. Nebo když vidím, jak si někteří sourozenci hezky pomáhají. To jsou momenty, kdy si říkám, že by bylo pěkné mít někoho takového, o koho se mohu opřít a sdílet s ním takovou tu rodnou sounáležitost. A teď se zase oklikou vrátím k Rendovi, protože jak říkám, když máte toho partnera, který zastává úplně všechno, dokážete k sobě být naprosto upřímní a otevření, nic před sebou netajíte a jste i nejlepší kamarádi, tak vlastně nikoho dalšího nepotřebujete.

Veronika Šíp Tardonová

S tátou. V roce 1994 oznámili lékaři Laďovi Kerndlovi hrůznou diagnózu - rakovinu krku.

